

DE VLAAMSCHE BEELDHOUWER

EMIEL POETOU,

□ □ DOOR PAUL DE KEYSER □ □

GEBOREN in de schaduw van het Gentsche Belfort heeft de beeldhouwer Poetou in zijn bruuske verschijning iets van het uitdagende van den middeleeuwschen gemeentenaar, tuk op zelfstandigheid.

Niets afgeslepens, noch geronds bij dien man, die als een kluizenaar leeft in zijn luchtig werkhuis, dat als een kathedraal zich welft boven de reuzekinderen van zijn geest.

Met welgemeende krachttermen ontvangt hij u in zijn heiligdom, dat uitzicht geeft op een pracht van een boomgaard vol vruchten en vogels.

Men heeft 'n oogenblik moeite te gelooven dat zoo'n wonder mogelijk is in volle fabriekstad, maar reeds heeft Poetou u in zijn moderne kathedraal — een bouwwerk van den architect van de Vlaamsche artisten, August de Smet — binnengeloodst.

Geen diplomaat, die zijn kunstwerken op subtiele wijze te prijzen weet, maar een all-round Vlaming, die zijn bewondering of afkeer lucht in woorden, die als rollende donders zijn kunstaspiraties vertolken, een hemelbestormer, die, zelden tevreden over eigen werk, steeds hooger tracht en slechts een tijdelijke rust vindt op toppen, waar de groote hoop hem niet volgen kan.

Maar wat geeft hij om den grooten hoop? Hartstochtelijk beeldenkneder, kent hij rust noch duur vooraleer hij uit de klei den vorm heeft geperst die zijn visioen, zijn innerlijke wereld, voldoet. Geen lieflafferie, geen schoonheid zoekt hij, maar uitdrukking, expressie van wat in hem roert en poert: sociale onrust en religieuse rust. Alles ademt kracht bij dien stoeren Vlaming, die, naar het gevleugeld woord van August Vermeylen, Europeesch heeft leeren denken.

En die kracht is in zijn werk gevaren, een ingetoomde, bedegen kracht, want uitbundigheid à la Jef Lambeaux, theatraal spier-vertoon en opgeblazenheid haat hij als een oude pekelzonde, waaraan hij door zijn joviale Pallieter-natuur van huis uit geneigd was te offeren. Een tweede Rik Wouters kon hij zijn geworden, maar zijn zelftucht deed hem alle vulgaire deklamatie, alle schilderachtig effect als grensforceering van de beeldhouwkunst vermijden.

Poetou behoort tot die beeldhouwers, die de edele beeldkunst willen ontvoogden van haar dienende rol. Zuivere skulptuur is zijn leus.

Wel heeft hij oog voor haar decoratieve rol, maar hij weet dat zij maar al te zeer in die richting vertroebelt, dat zij geneigd is de haar voorgeschre-